

ONESGILLEA.¹

Uda zan; eguzkiyaren
Indarraz legorturik,
Lorak zeuden zelai baten
Makur eta zimelik.
An urrean, etzeukaten
Ibai urez ornirik,
Ez erreka leparrezko²
Soñulari garbirik.

Triste zeuden ¿nola ez egon
Tristuraz ta naigabez?
¿Nola ez egon penaz larriz
Eta samintasunez,
Baldin, eguzki-beroaz
Zimeldurik egunez,
Laster il bear bazuten
Danak, legortasunez?

¿Nola ez egon begiratzen
Beti Zeru urdiñera
Urik eroriko ote zan
Beren orri-tartera,
Eroriko ote zan intzik
Gabaz berez gañera,
Legortzera zijoazen
Landareak piztera?

Onesgillez etorri zan
Iturricho garbiya,
Bizi izan zan gero, beti
Lore ederrez jantziya;
Bizi izan zan urdin, eta
Guziz miragarriya;
Bada beti on-egiñak
Arkitzen du sariya.

Bañan, ez euri tantorik,
Ez intzik zan erortzen;
Egunetik egunera
Zijoazen igartzen,
Zijoazen mardultasun
Len zutena galdutzen,
Zijoazen makurturik
Orri-gabe gelditzen.

Baña, gañean zeukaten
Mendi baten jayorik,
Iturri chiki bizi bat
Onesgillez beterik,
Ikusirik lorak beean
Eguzkiyak igarrik,
Arkaitzetan amilduaz
Etorri zan menditik.

Etorri zan; ta bustirik
Beraz lora guztiyak,
Zutitu ziran pozturik
Ayen chorten galaiyak:
Azaldu ziran berriro
Chit ederki jantziyak
Zabaldurik inguruan
Beren usai eztiyak.

ECHEGARAY-KO KARMELO-K.

1883-ko Iraillean.

(1) Onesgillea=La caridad.—(2) Leyarrezkoa=Cristalino.